

franzojske to rosmějuze muže šu posdžej gronili, až to jo žiw, kaš woni how šu dobyšch mogli.

Napřeći Franzosaſow stojachu Nimske we šmuse, kenž 5 šchtundow dluška běšcho. Žich wotglědaſne běšcho ned: tog winika hobojměsch a šadušchysch. Tak stojaschtej na 5. aug. wjazor hobej arměji gotowej: ten dobywaš wot Magenta a ten dobywaš wot Königgräza. Než to šchtunda, tak welika aš zety šwět!

6. august.

Čhto jo mogaš tu nož k 6. augustu špašch? nichten. Napněty a hubojany stojascho kuždy, zašajuzy, dy ta wěž še rošprašnušch bužo. Tošch, južo žajtšcha po štyrich wolaſchu te přědne šanuny „Dobrejšcho“. To wotgrono pšchiže ned šlědk. Wot šotreg boša ten šachopěnk še šta, to nejšmy mogli šgonišch. Ale kaš nam k myšli jo bylo, to nedajo še hopišašch. „Nět še šachopina! Nět bijo ta šchěžka šchtunda! Kaš bžo pšchisšch? Dej to možno byšch: ten winik pšched našchymi rotami! tak bliško, tak bliško! Bitwa how pla Fröschweilera! My šmy šgubjone! Weliki Bog na ſněbju, šmil še nad nami! Nět žo šchykno šamšy!“ Tak šchik šněšcho wot jadnog koňza ku drugemu. Tež we mojom dome jo kuždy pšchežepony až do šmerschi. Na šotry boš dejmy hubegašch? žo te žišchi wostawišch? žo našch podomk? — Ja pšchašcham gojž Sarafina: „Šsu to te šnameňa welikeje bitwy?“ — „Jo, žinš bužo šchěžki žen!“ — Nět nej žedno zwiblowašne wězej; Boža ruka jo huštrěta nad našcheju štronu, našcheju